

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Κυριακή, 25^η Ἀπριλίου/ 8^η Μαΐου 2022, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ὡς Κυριακή τῶν Μυροφόρων συμφώνως πρὸς τὸ βιβλίον τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Κατὰ τὴν Κυριακὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ τὴν μνήμην Ἰωσήφ, τοῦ κηδευτοῦ τοῦ Κυρίου, καταγομένου ἐξ Ἀριμαθαίας -σημερινῆς Ρέμλης -εὐσχήμονος βουλευτοῦ, τοῦ ζητήσαντος παρὰ τοῦ Πιλάτου (Μάρκ. 15, 43-46) καὶ ἐνταφιάσαντος μετὰ τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν τὸ ἄχραντον Σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Αὐτὸ γεγονός αὐτὸ ἐωρτάσθη εἰς Ρέμλην, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Πατριαρχείου, διὰ θείας Λειτουργίας τὴν πρωΐαν, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων καὶ Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων ἐν συμμετοχῇ πυκνοῦ λαοῦ Ὁρθοδόξων τῆς πόλεως.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὡς ἔπεται:

«Ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτός ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καὶ ᾗτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλᾶτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτόν εἰ πάλοι ἀπέθανε· καὶ γνούς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ· καὶ ἀγοράσας σινδόνα καὶ καθελὼν αὐτόν ἐνείλησε τῇ σινδόνι καὶ κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου», (πρβλ. Μάρκ. 15, 43-46).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Σήμερον ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ γεραίρει τὴν μνήμην τῶν ἀγίων Γυναικῶν Μυροφόρων, ὡς καὶ τὴν μνήμην Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας, τοῦτέστιν ἐκ τῆς πόλεως ὑμῶν Ρέμλης, κεκρυμμένου ὄντος μαθητοῦ. Κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τῶν Εὐαγγελιστῶν, αἱ μὲν Μυροφόροι γυναῖκες ἐγένοντο ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως οἱ δὲ Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος τῆς ταφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς θεανθρωπίνης φύσεως Αὐτοῦ.

«Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες πρῶται τὴν Ἀνάστασιν εἶδον καὶ τοῖς μαθηταῖς ταύτην εὐηγγελίσαντο» κατὰ τὸν συναξαριστὴν. Πρῶται αὖται αἱ γυναῖκες ἐγένοντο μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ: «μή ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν», (Μάρκ. 16,6). Ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος διεκρίθησαν διὰ τὴν τόλμην καὶ παρρησίαν αὐτῶν, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος: «Ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ... τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καὶ ᾗτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ», (Μάρκ. 15,43).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, ἀποτελεῖ τό πλήρωμα τοῦ νόμου καί τῶν Προφητῶν, τούτέστιν τήν ἀποκάλυψιν τοῦ σκοποῦ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ θεοῦ Λόγου. Μέ ἄλλα λόγια, εἰς τάς Μυροφόρους γυναικας καί τούς κρυφούς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ καί Νικοδήμῳ ἐδόθη ἡ χάρις τοῦ μαρτυρῆσαι καί λαλῆσαι «ὁ ἀκηκόασιν, ὁ ἐωράκασιν, ὁ ἐθεάσαντο καί αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐψηλάφησαν», (πρβλ. Α΄ Ἰωάν. 1,1).

Αὕτη αὕτη ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐδόθη εἰς τόν πρότερον ὄντα βλάσφημον καί διώκτην καί ὑβριστήν, (Α΄ Τιμ. 1,13) θεῖον Παῦλον, ὅτε ἐκλήθη εἰς τό Ἀποστολικόν ἀξίωμα αὐτοῦ. Ἀκούσωμεν αὐτοῦ λέγοντος: «ἐμοί τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τόν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ καί φωτίσαι πάντας τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ θεῷ, τῷ τά πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καί ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διὰ τῆς ἐκκλησίας ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ θεοῦ», (Ἐφ. 3, 8-9).

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὄντες μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῆς ἁγίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ἦν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ αἵματος, (Πράξ. 20,28) κατέστημεν κοινωνοί καί μέτοχοι τοῦ ἀνεξιχνίαστου πλούτου τοῦ Χριστοῦ, καί τοῦ φωτισμοῦ τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ θεῷ, ἀλλά καί τῆς πολυποικίλου σοφίας τοῦ θεοῦ.

Ὦντως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ κενός, ὁ ἄδειος Αὐτοῦ Τάφος, ἔνθα «λαμβάνομεν τήν πεῖραν», (πρβλ. Ἑβρ. 11,36) τῆς συναναστάσεως ἡμῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ κατά τήν θεῖαν Λειτουργίαν: «ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἶμα ἔχει ζωήν αἰώνιον καί ἐγώ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ», (Ἰωάν. 6,54) λέγει Κύριος. Ἡ ἁγία ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι ὁ τόπος καί ὁ χῶρος «τοῦ Πάσχα τοῦ Κυρίου», δηλαδή ὁ τόπος ἢ καλύτερον εἰπεῖν τό κενόν μνῆμα ἐκ τοῦ ὁποίου Χριστός ὁ θεός ἡμᾶς διαβιβάζει ἐκ τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καί τῆς ἁμαρτίας (= τῆς ἀσθενείας) πρὸς ζωήν αἰώνιον καί ἐκ τῆς γῆς πρὸς οὐρανόν, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν Ἰαίδου τήν καθαίρεσιν ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῇ καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἵτιον, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων, θεόν καί ὑπερένδοξον».

Ὁ Ἱερῶτατος Παῦλος ἐπιτιμᾷ αὐτούς οἱ ὁποῖοι λέγουσι ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστι (Α΄ Κορ. 15, 12), λέγων ὅτι ἐάν ὁ Χριστός δέν ἀνέστη εἶναι ματαία καί ἄνευ περιεχομένου ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν: «εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν» (Α΄ Κορ. 15, 14). Ἐπισημαίνοντες τήν δύναμιν τῆς πίστεως, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί Εὐαγγελισταί παραγγέλλουσι, ὁ μὲν Παῦλος, «Ὡς οὖν παρελάβετε τόν Χριστόν Ἰησοῦν τόν Κύριον, ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε, ἐρριζωμένοι καί ἐποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ καί βεβαιούμενοι ἐν τῇ πίστει καθὼς ἐδιδάχθητε», (Κολ. 2,6-7).

Ὁ δέ Ἰούδας ὁ ἀδελφός τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου γράφει ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ «Ἀγαπητοί, ...ἀνάγκην ἔσχον γράψαι ὑμῖν παρακαλῶν ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει», (Ἰούδ. 1,3). Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολόγος κηρύσσει λέγων «Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν», (Α΄ Ἰωάν. 5,34). Οὐδεὶς δύναται νά ἀντιμετωπίσῃ τήν πίστιν ἡμῶν, ἡ ὁποία διὰ τῶν ἔργων ἔχει ἀποκομίσει εἰς ἡμᾶς τά νικητήρια. Οὐδεὶς δύναται πρὸς αὐτήν, ἅπαξ τοῖς ἔργοις τά νικητήρια τῆς καθ' ἡμᾶς πίστεως ἀπενεγκαμένης», σχολιάζει ὁ

ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

«θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν ἄδου τὴν καθαίρεσιν ἄλλης βιοτῆς», δηλαδή τὴν ἀπαρχὴν τῆς αἰωνίου ζωῆς, λέγει ὁ ὑμνωδός, ἀκούων εἰς τό κήρυγμα τοῦ θείου Παύλου: «Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο», (Α΄ Κορ. 15,20).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστὸς τέλειος ὢν θεός καὶ τέλειος ἄνθρωπος γέγονεν ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, διότι πρῶτος ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐπάτησε τὸν θάνατον, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ προπάτωρ Ἀδὰμ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάνατον τῆς ἁμαρτίας «καὶ γέγονεν ἀπαρχὴ τῶν ὠλισθηκότων (=πεσόντων) εἰς φθοράν», λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Κατὰ δὲ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, «ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐστὶν ἀνανέωσις καὶ τοῦ πρώτου διὰ τὴν ἁμαρτίαν θανάτω καταποθέντος Ἀδὰμ, καὶ διὰ θανάτου πρὸς γῆν ὅθεν ἐπλάσθη παλινδρομήσαντος, ἀναζώωσις καὶ ἀνάπλασις καὶ πρὸς ζωὴν ἀθάνατον ἐπανέλευσις» (Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνανέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἶναι ἀναζώωσις καὶ ἀνάπλασις καὶ ἐπάνοδος πρὸς τὴν ἀθάνατον ζωὴν τοῦ πρώτου Ἀδὰμ πού καταβροχθίσθηκε ἀπὸ τὸν θάνατον λόγω τῆς ἁμαρτίας καὶ διὰ τοῦ θανάτου ἐπαλινδρόμησε πρὸς τὴν γῆν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη).

Ὅπως τὸν Ἀδὰμ πρώτη τὸν εἶδε ἡ Εὐα, ἔτσι καὶ τὸν Χριστὸν ἀναστάντα εἶδε ἡ γυναῖκα, ὡς λέγει καὶ πάλιν ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «Πρώτη τῶν ἄλλων εἶδε γυνή. Τό γάρ τῆς τοῦ Κυρίου Ἀναστάσεως Εὐαγγέλιον πρώτη πάντων ἀνθρώπων, καθάπερ καὶ προσῆκον ὑπῆρχε καὶ δίκαιον ἡ θεοτόκος παρὰ τοῦ Κυρίου ἐδέξατο, καὶ αὕτη τοῦτον ἀναστάντα πρό πάντων εἶδε καὶ τῆς αὐτοῦ θείας ὁμιλίας ἀπήλαυσε».

Διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του, ὁ Κύριος καὶ θεός ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγκαινίασε τὴν εἴσοδον εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν διό καὶ ἡμεῖς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν τὴν ὑπερευλογημένην θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ θεοῦ, τάς Μυροφόρους γυναῖκας ὡς καὶ τοὺς ἐνταφιαστάς τοῦ Κυρίου, Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ἀριμαθαίας καὶ τὸν θεολόγον Νικόδημον, ἵνα ταῖς ἱκεσίαις αὐτῶν ἀξιωθῶμεν τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν. Χριστὸς Ἀνέστη. Ἔτη πολλά καὶ εἰρηνικά».

Τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ὅλης πανηγύρεως ἀνέλαβεν ὁ δραστήριος Ἀρχιμανδρίτης π. Νήφων, προσφωνήσας τὸν Πατριάρχην καὶ παραθέσας μετὰ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου μεσημβρινὴν τράπεζαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε καὶ πάλιν ὡς ἔπεται:

«Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ· δότε δόξαν αἰνέσει αὐτοῦ», (Ψαλμ. 65, 1-2) ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Ἐντιμότατε Πρόεδρε καὶ τίμια μέλη του Δημοτικοῦ Συμβουλίου,

Ὁσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρίτα π. Νήφων,

Ἡ χάρις τοῦ κεκρυμμένου μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ ὠδήγησε τά διαβήματα ἡμῶν εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ πόλιν τὴν Βιβλικὴν Ἀριμαθαίαν, δηλονότι τὴν σημερινὴν Ρέμλην, ἵνα συνεορτάσωμεν μετὰ τοῦ ἐνταῦθα διαβιοῦντος εὐσεβοῦς

Ρωμαιορθόδοξου Rum-Orthodox ποιμνίου ἡμῶν τό Πάσχα Κυρίου, δηλαδή τήν τριήμερον ταφήν καί λαμπροφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό γεγονός τοῦτο τῆς εὐλογημένης Πασχαλίου ἡμῶν συνάξεως κλήρου καί λαοῦ ἀναδεικνύει τήν ὑποστατικήν δύναμιν τῆς ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως κατά τήν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου λέγοντος: «καί ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καί ἐθεασάμεθα τήν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρά πατρός, πλήρης χάριτος καί ἀληθείας», (Ἰωάν. 1,14).

Τήν δόξαν ταύτην τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ Ἀθανάτου ὑπάρχοντος, κηρύττει καί ὁμολογεῖ μετά παρρησίας ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί ἰδιαίτερως ἡ μήτηρ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, τούτέστιν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία εἶναι τεθεμελιωμένη ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου τοῦ Γολγοθᾶ τοῦ καθαγιασμένου διά τοῦ Θεοῦ καί σταυρικοῦ αἵματος, ἀλλά καί ἐπὶ τοῦ καινοῦ καί κενοῦ Τάφου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέλαμψεν ἡ ἀλήθεια, τό φῶς τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Αὐτό τοῦτο τό ἀνέσπερον φῶς τῆς δόξης τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, τούτέστι τήν ἀλήθειαν, τήν εἰρήνην, τήν δικαιοσύνην καί τήν ἀγάπην Αὐτοῦ ὡς καί τήν ἄπειρον Αὐτοῦ φιланθρωπίαν διακονεῖ διά μέσου τῶν αἰώνων εἰς τήν εὐρυτέραν περιοχὴν τῆς Ἀγίας Γῆς διὰ τῆς ὁρατῆς καί ἀοράτου παρουσίας αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, τό παλαίφατον δηλονότι (Rum Orthodox) Πατριαρχεῖον, ἀκούουσα πάντοτε εἰς τά τοῦ Κυρίου παραγγέλματα: «μὴν φοβηθεῖτε ... ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλά θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον», (Ἰωάν. 16,33)· «καί αὕτη ἐστίν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν· τίς ἐστίν ὁ νικῶν τόν κόσμον, εἰ μὴ ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ;», (Α' Ἰωάν. 5, 4).

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἐν ταῖς ἡμέρες ἡμῶν ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ καί τῆς ἀνομίας εἶναι εἰς ἐνέργειαν, ὡς κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος «τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας», (Β' Θεσ. 2,7). Ἡμεῖς ὅμως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐνισχυόμενοι ὑπὸ τόν Θεῖον τῆς Ἀναστάσεως φωτισμόν καί τήν ἐλπίδα, δέν πτοούμεθα οὔτε δειλιούμεν, διότι ὡς λέγει ὁ ἱερώτατος Παῦλος, ὁ Θεός καί Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν «ἔδωκεν ἑαυτόν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας καί καθαρῖσιν ἑαυτῷ λαόν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων», (Πρβλ. Τιτ. 2,13 -14).

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἔτη πολλά, εὐλογημένα καί εἰρηνικά”.

Β' Τό γεγονός τοῦτο ἐωρτάσθη καί εἰς τό παρεκκλήσιον τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν, προσκείμενον ἐσωτερικῶς εἰς τόν Καθεδρικόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου διὰ Θείας Λειτουργίας, προεξάρχοντος ἐν χοροστασίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους, συλλειτουργούντων τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ Πρεσβυτέρων π. Φάραχ Μπαντούρ καί π. Γεωργίου Μπαράμκη, ψάλλοντος τοῦ μοναχοῦ Ἰωσήφ Ἀγιορείτου καί των κ. Φάντη καί κ. Γαβριήλ δεξιὰ ἑλληνιστί καί τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ ὑπὸ τόν κ. Ριμόν Κάμαρ ἀριστερά ἀραβιστί ἐν συμμετοχῇ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἐνοριτῶν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τούτου.

Εἰς τό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σύλλογος τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν τῆς Κοινότητος του Ναοῦ τούτου καί οἱ Ἐπίτροποι ἔδωσαν ἀναψυχὴν εἰς τό κέντρον

Ούζουντ.

Έκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.